

הבעת תודה של הוזיר

פונג'אב - הודו

לצחוק מאסונות של אחרים, ושלוי גם כן? הי', שומרים, קחו אותו מיד ושימשו אותו במאסר עד שייהי לי זמן להעניש אותו כפי שmagיע לו".

מיד הקצין התעורן ללחח את הوزיר המסקן והוביל אותו דרך פרוזדורים צרים בדרכו כללא.

כשנפתחה הדלת הוזיר לחש דבר מה לתור זקנו האරוך ולבן.

"מה אמר הנבזה זהה?" שאל המלך.

"הוא אמר 'תודה הוד רוממותו' ענה אחד הסוחרים. המלך הביט בדלת הנעולה בהפתעה וכעס. "הוא בודאי השtagע" קרא "כי הוא מודה לי לא רק על מזלם הרע של האחרים אלא גם על אלה שלו עצמו. משה שיגע אותו בודאי".

האמת היא שהמלך חיבב מאוד את הوزיר הזקן שלו, ולמרות שרופא החצר בא וטיפול באצבע שלו וחבש אותה, למרות שהכאב פחת, לא פחת הכאב בלב ושל המלך וכולם, המשרתים והשרים ראו שהוא מצוברה כל

פעם חייו בהינדוסטן שני מלכים שאדמותיהם גבלו זו בזו, הם התחרנו באוצרם ובעוצמתם, כי אחד היה רג'ה הינדי, השני באדשה מוסלמי, ולא התיידדו כלל.

על מנת להימנע מריב מתמיד הם ערכו הסכם, כתבו וחתמו, שם מי מהנתינים שלהם, יהיה גדול ופשוט או חשוב ביותר, עברו את הגבול בין הממלכות, הוא יתפס וייענס.

יום אחד הבאדשה והوزיר הראשי הזקן שלו התכוונו להתחיל לטפל בענייני הממלכה, והבאדשה השחיז את העט בסכין שאחז בידו. כשהסכין החליקה והוא חתר את קצה אצבעו. "הי זיר" קרא באדשה "חתכתិ קצה האצבע שליכי!"

"גם זו לטובה" ענה הوزיר.
"חוצפן שכמותך" קרא המלך "אתה מעז

והבינו הכל, ויכלו לחשוב איזה הם ימי מזל
ואיזה של חוסר מזל. יועצים רבים הציעו
למלך עצות שונות, אך הברהמנים התאספו
סביב רأس;brהמנים וה提יעצו בין לבין
עצמם. בסוף רأس;brהמנים קם וננה
מלך.

"ובכן" שאל המלך "מה עצתכם?"
"יום רע היום" קרא הברהמین הראשי "הוא,
איזה יום חסר מזל. האל דברי כועס מאד
והוורה שמחר צריך להקריב לו את ראשו של
באדשה".
"از כר גם יעשה" אמר רג'ה "ואתם תבצעו
את פוק הדין". הוא קד לכהנים ועצב את
האולם.

למחרת הוחל בהכנות לקראת העלה הקורבן.
מאות דגליים הונפו במקדש, מאות מתופפים
תופפו, מאות זמרים שרנו לחשים, מאות
כהנים התרחצו, התmeshחו בשמן וביצעו
טכסים קדושים שלהם. באותו הזמן רג'ה ישב
מרוגש וחסר שקט בין מאות אנשי החצר
ומשרתיים שלו, ורצה שהכל כבר יסתיעם.

למחרת המלך הורה להכין את סומו והודיע כי הוא יוצא לצד. מיד התחילו הכנות באורוות ועשרות ציידים ומשרתים היו כבר מוכנים ללוות אותו, אך המלך הודיע שהוא יוצא לבדו. הוא נתן בהם גם מבט כל כר מאיים שאיש לא העז לשאול או להציג לווי. הוא יצא ורכב לבדו מעל שדות ובחורשות, ומצב רחוב היה עכור עד שלא שם לב כלל לחיות בר או פסיוניים. הוא רכב בהיסח דעת מה שלא הרגish כלל שעובר את הגבול לשטחים של שכנו הרגה. כאשר משייחים שסביבו יצאו שומרים שעמדו אותו, לא נשאר לו אלא להיכנע. הוא נכבול והובל לכלא של הרגה, אך כל הזמן חשב על הוזיר שלו שגורלו היה דומה. הוא רצה מאד להרגish, כמו הוזיר, את הצורך לומר מילת תודה, אך לא ידע על מה.

באותו ערב הרג'ה אסף את יועציו כד' להחליט מה לעשות ליריב שקר נפל בידיו. באו גם כל הברהמנים, כוהנים שמנים שידעו

והוביל אותו מהמקדש אל הארמון שלו. אחרי שבאදשה התרחץ ואכל רג'ה נתן לו מתנות ובלויי מכובד של אנשי החצר הוביל אותו בעצמו אל הגבול.

שם הם ביטלו את ההסכם הישן והכינו חדש, בו כל מלך הבטיח קבלת פנים מכובדת ובוטחה לכל אחד מהנתינים, מגדור ועד קطن, שיעבור את הגבול מסיבה כלשהי.

הם התchapקו וחזרו, כל אחד לארmono.

כשהבאදשה הגיע הביתה הוא ציווה מיד להביא לפניו את הוזיר הכלוא. "הוא וזר" אמר כשהאיש זקן הובא לפניו "התדע מה קרה לآخرונה?"

"AIR אדם הנמצא במאסר יכול לדעת מה קורה בחוץ?" ענה הוזיר. והבאදשה סיפר לו את הרפקתה שלו, וכשסיים אמר "החלטתי שאחרר אותו כפרס על קר שניצלת, AIR תאמיר לי מודיע אמרת שזו לטובה כשחטתי את אצבעי".

"אדוני" ענה הוזיר זקן "חשבתי שיש לך מזל שאבdat רק את קצה אצבע כי אחרת הייתה

בסוף הגיע זמן העלת הקורבן והבאදשה המסקן הובא בכבלים כדי שייכרתו את ראשו. הברהמן הראשי התקrab אליו עם חיויר רחב על פניו ועם חרב שלופה בידו, אך פתאום ראה שאצבעו של הבאදשה חבוש בפיסת בד. מיד הוא עזב את חרבו ועיניו כמעט יצאו מארכובותיו מהתרגשות. הוא תפס את ידו של הבאදשה, הוריד את הסמרטוט וראה שקצתה אצבעו חתוכה.

הוא האדים מרוב כעס והוביל את הבאදשה אל הרג'ה המשתומם .

"לשווא, אדוני" אמר הברהמן "הקורבן הוא חסר תועלת. קצת האצבע חסר! אין ערך לקורבן שאינו שלם" והוא התחיל לבכות ולהתיפור מרוב ייאוש וזעם.

AIR הרג'ה, במקום לבכות כמוון, נתן אנחת הקלה ו אמר "בזה מסתים הדבר. מילא, אילו היה זה מישהו אחר, אולי לא היה לי אייפת, AIR לא נראה לי שהאל ירצה כי אקריב לו מלה".

הוא שלף את חרבו, חתר את כבלי הבאදשה

בוודאי מאבד את ראשר. ולאבד חתיכת אצבע
הוא הדבר פחות גרווע מהשניעים".

"אכן, זה נכון" אמר המלך כשהוא נוגע
בראשו, כאילו לוודא שהוא עוד שם "ובכל
זאת למה הודיעת לי כאשר הושלתה לכלא?"
הוואיטי ענה הוזיר "כי תמיד טוב לומר
תודה. הייתי מודה עוד יותר אילו ידעת כי
כליאתי תמנע מהאל דבר לדריש להקריב
אותי, קורבן מושלם, במקום הוד מלכותך".